

Örökpanoráma

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 8. szám, 2022. február 25.

A Doktor egyik este sötétben ült a rendelő mögötti raktárban, ölében a nehéz orosz zseblámpával, amelynek súlyát főként a három góliát elem adta, amit a nyelébe kellett tenni. Fényereje nagyjából egy gyertyáéval ért fel. Ott találta a raktárban, nem hitte, hogy még működhet, de működött. Megvilágította vele a karóráját, tizenegy lesz tíz perc múlva. Lehúzta a lámpa nyelén a kapcsolót. A szeme hamar visszaszokott a sötéthez, csak pár másodpercig látta a fényes foltot. Várt.

Az izmai lazulni kezdtek. Nem is gondolta, hogy feszült volt. Forgatta a szót: feszültség, aztán suttogva azt is kiengedte a fertőtlenítőszagú térbe, és megfeledkezett róla. A gerince mellett, a derekától a háta közepéig, nyakáig lassan oldódott egy izom. A jó musculus erector spinae, gondolta. Eszébe jutott az izgalom, amellyel az első anatómiakönyvét magolta.